

**Školský časopis
gymnázia
Párovská 1,
Nitra**

**1. číslo, šk.
rok 2025/26,
59. ročník,
cena 1,50**

OBSAH

Obsah	2
Úvodník	3
Rozhovor s p.p Korcovou	4
Rozhovor s p.p Soukupovou	6
Svet podľa p.p Bakalovej	9
Naši maturanti rozprávajú	10
Keď sa podcast stretne s Jaťom	12
Párovčania dobývajú svet	14
Kilty, zážitky a huňaté kravičky	16
Z tabla úspešných	18
Párovčania	20
People of GYMPAR	22
Párovskí umelci	24
Nebudeme ticho	26
Prečo je deň študentov 17. novembra?	28
Odkaz Jana Palacha	30
Teta Ivetka, fakt to bude už len horšie?	32
Ipady v rukách žiakov	34
Školy po svete	36
Uniformy, budúcnosť školstva	38
Najčudnejšie metódy učenia	40
Ekonomické okienko	42
Why are the winter months the hardest of the school year?	44
Knižné okienko	46
Študentská tvorba	47
Párovské inkognito	48
Zrnká múdrosti	49
RR	50

Milí Párovčania

naša škola tento rok oslavuje 60 rokov (Nezmar 59) a za ten čas sa tu vystriedalo mnoho študentov, učiteľov, riaditeľov, upratovačiek a bohvie čoho všetkého ešte. Od jej vzniku sa toho vo svete veľa zmenilo a myslím si, že prví študenti Pároviec by len s ťažkosťou spoznali Párovce dnes. A predsa sa často zamýšľam nad tým, čo nás spája s Párovčanmi pred 60 rokov. Kladiem si teda otázku, či existuje niečo, čo spája študentov tejto školy naprieč desaťročiami. Existuje niečo, čo spája všetkých študentov naprieč históriou?

Dospievanie je zvláštne obdobie života, je to akási hranica medzi detstvom a dospelosťou. Podľa mňa byť mladým človekom je krásne. Z detí sa stávajú dospelí. Snažíme sa mať dospelé názory a pritom si zachováваме akúsi detskú drzosť. Mladí ľudia majú zvláštnu tendenciu, ktorá je, podľa mňa, našou spásou a prekliatím, dokážeme si tvrdohlavo ísť za svojím cieľom a ideálmi. Sme hlasom novej doby a myšlienok, pokúšame sa zanechať na tomto svete nejakú stopu, túžiac ukradnúť si naše miesto v histórii.

17.11. je Medzinárodný deň študentstva, tento deň je akousi pripomienkou toho, akú moc držia mladí ľudia vo svojich rukách. Mohli sme to vidieť v roku 1939, keď sa vzopreli fašistickému režimu, ale aj v novembri 1989, kedy práve študenti rozpúťali nežnú revolúciu. A práve tu nachádzame to, čo spája študentov dnes, so študentmi pred 60 rokov a so študentmi všade po svete. Túžba po zmene, dôležitosť a pravde. Snaha zmeniť svet a urobiť z neho lepšie miesto. Schopnosť ísť si naivne a bezhlavo za svojimi snami a neoblomná viera v to, že nič nie je nemožné.

Text

Od kotúľou k občianskym právam - rozhovor s profesorkou Korcovou

Dnes prijala pozvanie na rozhovor pani profesorka s najikonickjším účesom na škole - Korcová, ktorá na našej škole učí telesnú výchovu, ekonomiku a občiansku náuku. V nasledujúcich riadkoch sa dozviete viac o jej záľubách, názoroch a pikoškách o jej živote.

Kde ste študovali a prečo ste sa rozhodli študovať občiansku a telesnú?

Študovala som na UKF v Nitre. A Prečo? Šport bola jasná voľba, keďže som odjakživa športovala. V škole ma najviac bavila geografia a občianska, ale žiaľ na vysokú nebrali študentov na geografiu, preto som si vybrala občiansku.

Ako všetci vieme, na našej škole sa venujete DofE. Prečo ste sa takto rozhodli?

Keď som prišla na Párovce, bola som aktívna, premotivovaná a chcela som sa do všetkého zapojiť (smiech). Bolo to niečo úplne nové, tak sme to s mojím kolegom na našej škole začali

rozvíjať a doteraz na tej vlně pokračujeme.

Keby ste teraz mohli začať s DofE, ktoré aktivity by ste si vybrali?

Ako šport by som si vybrala jazdu na koni, pretože je to taký môj nesplnený sen, ktorý som si nedávno začala plniť a veľmi sa mi to páči. Milujem hru na klavíri, ale ako dieťa to bolo pre mňa skôr také nutné zlo. Teraz veľmi rada spievam a chcela by som si vedieť k tomu aj zahrať, preto by som si to vybrala ako rozvoj talentu. Pri dobrovoľníctve mám dilemu - buď niečo so seniormi alebo s deťmi, musela by som nad tým porozmýšľať.

Prečo je podľa Vás dôležitá občianska náuka?

Pretože tam riešime veci, ktoré sú zo života a častokrát študenti zistia, ako sa im to zíde. Napríklad poznatky zo psychológie - ako fungovať s ľuďmi alebo také praktické veci - ako fungujú úrady. Veľa času viem využiť na rozprávanie, takže niekedy odhalím problémy, ktoré študenti majú a páči sa mi, že občianska má veľa odvetví, takže študenti si môžu vybrať, ktorým smerom pôjdu.

Čo najvtipnejšie vám vyviedli žiaci?

Fúúú, no to ani neviem. Ja mám vždy dobrých žiakov. Skôr mi vyviedli pekné veci, jedna trieda mi napríklad kupovala kávu.

Ak by vaša trieda bola sitcom, ktorý by to bol a akú rolu by ste hrali?

Boli by sme „Priatelia“ a ja by som bola jednou z nich.

Ktorý predmet by ste určite nezvládli učiť?

Matematika a chémia, tie mi robili najväčšie problémy na gympli, takže si myslím, že tam by som sa najviac trápila.

Ktorého emoji používate najviac?

Asi žlté srdiečko, lebo žltá je moja obľúbená farba.

Plávanie alebo suchá telesná?

(potichu) Suchá (smiech). Lebo keď som bola študentkou na vysokej, mali sme prísneho vyučujúceho, a tak mi z toho zostal trošku stres. Teraz mám už plávanie radšej v tom zdravotnom zmysle, ale keby som si mohla vybrať, tak suchá.

Lila♥

budova
Pároviec
v 70. rokoch

zdroj: školský archív

Pani profesorka

Beáta Soukupová vstúpila na pôdu našej školy prvýkrát v 70. rokoch minulého storočia ako študentka. Neskôr sa sem vrátila ako učiteľka a učí tu už 45 rokov, z toho 17 pôsobila ako zástupkyňa. Za tieto roky sa toho veľa zmenilo. Vystriedalo sa 5 riaditeľov, 2 politické zriadenia, 8 prezidentov, 16 premiérov a nespočetne veľa študentov. Mala možnosť sledovať, ako sa táto škola postupne mení a vyvíja až do podoby, v akej ju poznáme dnes. Podíme sa spolu s profesorkou Soukupovou pozrieť na históriu našej školy a na to, čo podľa nej robí Párovce naozaj Párovcami.

Ako spomínate na svoje začiatky ešte ako študentka?

Prišla som, keď škola ešte nebola poriadne dostavaná, nefungovala jedáleň, nebola postavená telocvičňa. Napriek tomu na toto obdobie spomínam nesmierne rada. Škola vlastne vznikla

odčlenením od Gymnázia Ervína Gudernu (dnešné Golianko). My sme boli vtedy nové gymnázium prezývaní aj „dolňáci“ a gymnázium E. Gudernu bolo staré, prezývali sme ich „horňáci“. Rivalita, ktorá vtedy medzi týmito dvoma školami vznikla, vlastne pokračuje až do dnešných čias. Vtedy bol riaditeľom pán Šedivý a on mal veľmi dobrý nos na výborných mladých ľudí, ktorým dal šancu pôsobiť na tejto škole.

Ako spomínate na svoju vtedajšiu triedu?

V triede nás bolo 30, z toho iba jeden chlapec. Boli sme super partia, minule sme mali stretávku a po 50 rokoch sa nás z 30 zišlo 23.

Fungoval už na škole bazén, keď ste tu študovali?

Staval sa. Bazén začal fungovať, keď som bola v 3. alebo 4. ročníku. Plávanie sme spočiatku brali s veľkým nadšením, bazén bol niečo neobvyklé a veľmi moderné.

EXKLUZÍVNY ROZHOVOR S MATKOU PÁROVSKÝCH IMATRIKULÁCIÍ

Pôsobili ste aj ako šéfredaktorka školského časopisu Nezmar. Aké sú vaše spomienky naň?

Nezmar založila pani Eva Horská, pôvodne vznikol ako triedny časopis, neskôr sa z neho hlavne vďaka pani profesorke Mackovej stal školský časopis. Ona mala veľký talent prilákať tam študentov, ktorých písanie bavilo a aj im išlo. Dnešný Nezmar je v mnohom iný ako Nezmar, ktorý si pamätám ja. Zanikli tradičné rubriky, zmenilo sa aj logo a to ma mrzí. Ale páči sa mi jeho grafické spracovanie a farebnosť. V časopise som ale pôsobila nielen ako redaktor, ale neskôr aj ako učiteľ zaň zodpovedný. Preto viem, čo všetko obnáša vytvoriť takýto časopis a veľmi si za to vážim všetkých, ktorí sa na jeho vytváraní podieľajú.

V čom sa Párovce za všetky tie roky zmenili?

Niekedy mám pocit, že to je neporovnateľné. Veľmi sa zmenila spoločnosť, ľudia aj vzťahy. Kedysi tu väčšina učiteľov

pôsobila celý svoj život. Rada by som spomenula pánov profesorov Korčeka (šport), Žoldoša a Tepličku (matematika), Duchoňa (fyzika) a pani profesorky Mackovú a Gajdošovú (angličtina). Taktiež každý riaditeľ niečím prispel. Za pána riaditeľa Vozafa vznikla španielska sekcia a 8-ročné gymnázium a za pána riaditeľa Opačitého vznikli družby.

Priniesli ste niečo nové do tejto školy aj vy?

Keď som pôsobila ako zástupkyňa, môj manžel mi vnukol nápad vytvoriť školské imatrikulácie.

párovský
zbor
v 70. rokoch

A tak sa stalo, že za scenárom imatrikulácii (sľub Párovčana, strihanie krídelok...), stojím ja s mojím manželom.

Vidíte sa niekedy v mladých ľuďoch na Párovciach aj dnes?

Doba sa síce zmenila, ale mladí ľudia sa nemenia. Vždy sa chcú odlišovať od tej predchádzajúcej generácie. Každá generácia má svoju módu, filozofiu aj hudbu, ale vždy pretrváva jedno, a to je radosť zo života. Za najkrajšiu vec na učiteľskom povolání považujem to, že celý život stretávam mladých, zdravých, inteligentných a pekných ľudí.

Myslíte si, že mladí ľudia môžu zmeniť svet?

Do života s tým vstupujú všetci mladí ľudia. Niektorým sa to podarí menej, iným viac. Ale nikdy by nemali zabúdať na skúsenosti a rady tých starších generácií.

Čo podľa vás charakterizuje Párovce?

Určite veta: „Párovce navždy.“. Okrem toho, že som sem chodila ja, chodili sem aj moje deti, vnúčatá, môj brat a viac ako 40 ľudí z mojej širokej rodiny. Vzniká taká lokálna hrdosť na túto školu. Priateľstvá, ktoré tu vzniknú, mnohokrát pretrvávajú celý život. Vždy, keď sa stretnem s mojimi prvými študentami, mám pocit, že som stretla mojich najlepších priateľov.

Som hrdá na to, že môžem byť tohto súčasťou.

Čo vám dala táto škola?

Predovšetkým mi dala pocit sebarealizácie, vždy som mala pocit, že idem do školy s radosťou. Získala som vďaka nej aj úctu k múdrym ľuďom. Už viac ako 10 rokov sa pravidelne raz za mesiac stretávam s mojimi bývalými učiteľmi a kolegami na spoločnej večeri a naša konverzácia vždy nakoniec nejako skončí pri tejto škole.

Myslíte si, že chýba na tejto škole výťah?

Určite áno.

začiatok párovských diskoték

Svet *podľa *pani *profesorky *Bakalovej

V posledných rokoch sa AI rozvinula rýchlosťou, ktorú nikto nečakal. A tento svet, ktorý ešte nevyriešil pravidlá správania sa a používania internetu, sa ocitol pred novým problémom. Bude mať práva? Aké budú? Je tu nejaké nebezpečenstvo, keď si uvedomí svoju hodnotu, ale ľudia ju budú chcieť stále využívať? Ako každá učiteľka si tento vzrast AI v školstve všimla aj pani profesorka Bakalová, ktorá pracuje na škole od roku 2015/2016. Učí angličtinu a slovenčinu a je zároveň aj triednou 3.E.

Hlavné mesto: Bratislava (jej srdcovka).

Hymna: Nad Tatrou sa blýska (necíti potrebu žiadnych nových verzií).

Pravá ruka: Nieкто múdrejší, nieкто komu by verila, kto je chápatý a empatický, ale aj schopný vidieť veci trpezlivo. A asi by ich bolo aj viac - viac hláv viac rozumu.

Spôsob vlády: Demokracia.

Z kohútika by tieklo: Čistá voda.

Víkendy by trvali: Určite 3 dni.

Plnoletosť by sa dosahovala: Nemenila by, aj keď niektorí ľudia nedospievajú nikdy. Ale určite by znížila vek, kedy môžu mladí voliť na 16 rokov.

Vstávalo by sa: Medzi 6 a 8 (keďže je ranné vtáča).

Svet pani profesorky Bakalovej by bol určite liberálnejší, farebnejší a fungoval by lepšie a spravodlivejšie. Rusko by v ňom nikdy nezačalo vojnu s Ukrajinou. Táto udalosť sa jej veľmi dotkla a rada by žila v svete, kde by sa jej predišlo. V mestách by bolo menej áut, viac parkovacích miest, čistejší

vzduch. Školská dochádzka by zostala povinná, lebo v dobe AI je dôležitá, aj keď by s ňou viacerí nesúhlasili. Čo by ale zmenila na školách, je spôsob výučby náboženstva (učili by sa všetky náboženstvá) a pridali by sa praktické predmety ako finančná gramotnosť a sexuálna výchova (a zrušila by sa fyzika pre ľudí ako ona...). Povinné čítanie by zostalo, lebo knihy, čo sú tak označené, sa oplatia čítať a hlavne tá od Mňačka s názvom „Ako chutí moc“.

Naši maturanti rozprávajú

Sú tu z nás najdlhšie, niektorí 4, iní 5 a tí najvytrvalejší až 8 rokov. Poznajú tieto chodby, triedy, predmety aj učiteľov. V tejto rubrike vám prinášame príbehy tých, ktorí sa chystajú vykročiť do sveta za bránami našej školy. V prvej časti sme vypovedali dvoch maturantov zo 4.A Tomáša a Lauru. Podelia sa s nami o svoje spomienky, zážitky zo štúdia a plány do budúcnosti.

Ako by si zhrnul svoje pôsobenie na našej škole?

TOMÁŠ:

Robil som úplne všetko, okrem učenia. Párovce sú veľká škola, na ktorej sa dá zapojiť do množstva školských akcií a zlepšovať tak atmosféru školy.

LAURA:

Ubehlo to tak rýchlo, že mám pocit, akoby som len včera prišla do prvého ročníka.

Ktorý predmet alebo učiteľ ti dal do života najviac?

TOMÁŠ:

Najviac mi do života dali pani učiteľky Pániková a Rácová, správali sa vždy ľudsky. Ich hodiny boli zaujímavé a vtipné a záležalo im na mojich výsledkoch. <3

LAURA:

Určite občianska náuka s pánom učiteľom Mozolom.

Na ktorý školský zážitok nikdy nezabudneš?

TOMÁŠ:

Zážitkov je tak veľa, až si neviem vybrať... Ale najviac mi v srdci ostali lyžiarsky v druhom ročníku a exkurzie s pani učiteľkami Šintálovou a Cehuľovou.

LAURA:

Je ich toľko, že jeden sa nedá vybrať, ale najviac mi ostali v pamäti naše lyžiarske, ktoré sme ako trieda dvakrát po sebe vyhrali. To bolo niečo úžasné a nezabudnuteľné.

Akú radu by si dal budúcim maturantom?

TOMÁŠ:

Ak ešte nemáte, vytvorte si nejakú vlastnú tradíciu. My sme zaviedli PPP, teda piatkové pivo po škole (samozrejme nealko). Je to skvelý spôsob, ako si oddýchnuť, pokecať a príjemný záver týždňa, na ktorý sa vždy tešíme.

LAURA:

Toto sa ma spýtajte až po maturitách.

Aké je tvoje obľúbené jedlo v našej školskej jedálni?

TOMÁŠ:

Pani kuchárky sú moje najobľúbenejšie osoby na tejto škole, takže všetko, čo navaria.

LAURA:

Jednoznačne dukátové buchtičky, vždy mi zlepšia deň.

Keby tvoja trieda bola reality show, ako by sa volala?

TOMÁŠ:

Farma... (Farmár hľadá ženu)

LAURA:

Naša trieda ? Love Island.

Sofia

MikroFóny, hlasy, nápady...

Ako ste už iste zachytili, dvaja naši talentovaní maturanti (Jakub a Matej zo 4.D, ktorých viete nájsť na ig: jato_neofficial) prišli so super nápadom a vytvorili vlastný podcast. S malou pomocou sa dostali až do Rádia V Nitre a každé 2 týždne si volajú svojich hostí do štúdia. A preto som sa ich opýtala, čo stálo za touto ich myšlienkou.

Čo vás inšpirovalo začať spolu robiť podcast?

Jakub: My sme mali na 1. apríla taký nápad, že pôjdeme za pánom riaditeľom a poprosíme ho, či môžeme povedať nejaké hovadiny do rozhlasu. On nám to tak trochu zakázal, lebo by sme urazili polovicu školy. Následne nám ale povedal: „Chalani, vy ste takí výreční, nechceli by ste ísť do rádia?“ Riaditeľ pozná Miša Kožucha,

keď sa
podcast
stretnie s
JATOM

zdroj: súkromný archív

ktorý vlastní rádio, a keď nám toto ponúkol, tak sme si povedali, že prečo nie. Aj sme si to zorganizovali a boli sme si to vyskúšať.

Opíšte nám, ako to prebieha v Rádiu V Nitre?

Jakub: Prídeme do nahrávacieho štúdia a sadneme si k mikrofónom. Pozveme si hosťa, s ktorým sa rozprávame. Je tam aj taký mix pultík, rôzne tlačidlá, obrazovky a také srandy.

S tými ešte nevieme na 100% robiť, ale pracujeme na tom. **Matej:** Je to taký freestyle, ale zatiaľ nám to vychádza.

S akou celebritou by ste chceli ešte spraviť podcast?

Matej: No, v reálnej rovine by sme si za nejaký čas chceli pozvať Zitrona. Nerealistických? Tých je strašne veľa. Napríklad Michael Jackson alebo Snoop Dogg.

Jakub: Ešte sme rozmýšľali, že Michala „Križá“ Križáneka, to je najúspešnejší bodybuilder a kulturista v slovenskej histórii. Uvažovali sme aj nad Petrom Batthyanyom. To by sa nám teoreticky mohlo podariť zorganizovať.

Keby ste sa ocitli v čase socializmu, ako by ste reagovali na cenzúru?

Jakub: Asi by som musel počúvať, lebo by som išiel do väzenia.

Matej: Podľa mňa by sme vedeli nájsť taký podobný spôsob, ako mali vtedy Satinský a Lasica. Robili by sme komédiu aj napriek tomu režimu, aby sme nešli do basy.

Ktorý z vás by bol 6 a ktorý 7?

Matej: No, Jakub je vyšší, on by bol sedem.

Zuzik

Slovensko od Argentíny delí pol kontinentu a jeden oceán. Keď my chodíme z párty domov, oni iba začínajú svoj večer, na uliciach počúť španielčinu a deň nie je úplný, pokiaľ si počas neho človek nedal aspoň jedno maté (nápoj). O tom, aké je to žiť v krajine, kde sa fiesty končia až so svitaním, nám porozprávala Vanda Gáliková zo 6.OG, ktorá tam momentálne tráví svoj výmenný pobyt.

Čo bol pre teba najväčší šok?

Najväčších šokov bolo veľmi veľa, napríklad ľudia sú tu veľmi milí, otvorení a komunikatívni. Taktiež celý rozvrh dňa: večerajú tu veľmi neskoro a poobede počas siesty spia. Párty tu začínajú o polnoci a končia o piatej ráno.

PÁRTOVČANIA POBÝVAJÚ SVET

Prečo práve Argentína?

Vždy sa mi páčili krajiny Južnej Ameriky a vedela som, že som sa chcela naučiť španielčinu. Keď mi rodičia zakázali Kostariku, tak som sa rozhodla pre Argentínu, keďže je to tiež veľmi pekná krajina a z tých juhoamerických bezpečnejšia.

Keby si si mohla znovu vybrať krajinu, zmenila by si svoje rozhodnutie?

Ak by som si znova mala vybrať krajinu, určite by som svoje rozhodnutie nezmenila, pretože som sa do Argentíny zamilovala. Som veľmi rada, že som si ju vybrala, je to úžasná krajina s úžasnými ľuďmi, úžasným jedlom a úžasnou prírodou.

Čím sa líši škola v Argentíne od tej na Slovensku?

Škola v Argentíne je veľmi odlišná od Pároviec. Najväčšie rozdiely sú, že musím nosiť uniformu. Chodím do súkromnej školy, ale tu sa nosí uniforma skoro na každej škole, lebo je to znak rovnosti. Vzťahy s učiteľmi sú tu viac kamarátske a viac blízke ako na Slovensku. Čo bolo pre mňa veľkým šokom je, že na mojej škole sa píše niektoré písomky vo dvojiciach a to by som určite privítala aj u nás.

Ako vyzerá tvoj typický deň a čím sa líši?

Môj typický deň vyzerá tak, že doobeda som v škole, obedujem doma a potom si spím. Je tu siesta, všetky obchody sú zatvorené, takže sa tu nedá veľmi nič iné robiť. Poobede mám telesnú alebo volejbal, čo je tiež ďalší

rozdiel oproti slovenskej škole, že telesná je mimo bežného vyučovania. Večer trávim čas s hosťiteľskou rodinou, večeríme okolo polnoci a potom idem spať.

Aká bola najväčšia výzva, ktorú si musela prekonať?

Teraz už pre mňa moja hosťiteľská rodina cudzia nie je, ale raz bola a ja som prišla do jej domu a musela si zvyknúť na všetky nové zvyky, pravidlá, čo majú doma. Prišla som sem a veľmi som po španielsky nehovorila, takže jazyk bol veľká výzva, na ktorú si stále zvykám.

Eli

V apríli sa žiaci našej školy spolu so zodpovedným dozorom, načítanou sprievodkyňou a humornými vodičmi autobusu vydali do nádhernej krajiny menom Škótsko. Síce sme sa nikde v informáciách nedočítali o objednávke počasia ako z filmu, no to nás sprevádzalo po takmer celý čas.

dokončením kurzu lietania na metle dostali malú náplast za to, že ten list z Rokfortu nikdy neprišiel. Potom nasledovala jednoznačne najrozkošnejšia zastávka dňa pri škótskych huňatých kravičkách Coo.

Nevedno, či sa nám nechala pohladkať Louise, Thelma alebo Haggies (dosť morbídne meno,

KILTY, ZÁŽITKY A HUŇATÉ KRAVIČKY

Po prekonaní dlhej cesty z Nitry do Holandska nasledovala plavba trajektom, kde sa po nazbieraní prvých úsmevných zážitkov v podobe tancujúcich Nemcov v drevákoch, ale aj prvých zádrhelov – a to poskladanie sa do spánkovej polohy v kajutách, sme sa nakoniec vylodili v New Castle. Tam sme nezaváhali a vydali sa na

keďže takto sa volá aj škótske národné jedlo z ovčieho žalúdka), ale spravili nám radosť, o akej ani netušia. Nasledujúci deň sme sa vybrali do Edinburghu. Doteraz sa mi pri zmienke tohto mesta vybavajú autentickí páni na rohoch ulíc v kiltloch hrajúci na dudy. Tu nastal aj malý kultúrny šok v podobe škótskeho prízvuku.

Prišlo ďalšie skoré ráno, kedy sme sa vybrali na jazdu po Škótskej vysočine. Celý zážitok bol sprevádzaný napínavými príbehmi a prierezom histórie od našej pani sprievodkyne. Po fotkách na instagramové príbehy sme sa vydali na železničný viadukt. Naň sme si však museli najskôr krvopotne vyšlápať. Ale motyka vystrelila a na vlastné oči sme videli Rokfortský expres.

Mesiac striedalo slnko a s menšou, ale prekonateľnou bolesťou nôh nás čakali posledné dni v tejto božskej krajine. Ocitli sme sa na hrade Dunnottar. Tam nás síce trochu ofúkol vietor, no s vetrom vo vlasoch sa cítite ako vo filme. A na tomto hrade sa ozaj cítite ako kráľ alebo kráľovná sveta. Najmä pri výhlade na nekonečné more a pobežujúcich zajkov.

Nasledujúce ráno sme sa zobudili už s trochu pochmúrnejším počasím a aj náladou z toho, že sa naše dni v tejto krajine blížili ku koncu, a minuli sme v Glasgowe posledné peniažky na suveníry a magnetky pre našich rodinných príslušníkov.

Cestu domov nám zážitkovo obohatila colná kontrola. Náhodne vybraní žiaci museli podstúpiť ráznu kontrolu, ktorá pre nás, sediacich v teplom autobuse, bola veľmi zábavná. Smiech nás ale veľmi rýchlo prešiel, keď sme zistili, že náš autobus dostal defekt... Potom nasledovali už len slzy, posledné pohľady a opäť dlhá cesta domov.

Okrem krásnych fotiek na instagrame, magnetiek pre babičky a plyšových huňatých kravičiek sme si so sebou odniesli zážitky, ktoré budeme rozprávať aj svojim pravnúčatám. Veľké poďakovanie určite patrí pani profesorkám Bakalovej, Peťovskej, Solnokyovej (teraz už Židuljakovej) a pánovi profesorovi Kövynešovi a jeho kiltu, ktorý tento výlet nielen zorganizovali, ale urobili z neho nezabudnuteľný zážitok :)

Za svoju prvú obeť som si tento rok zvolila Tomáša Kvaltýna. Tomáš sa na tablo úspešných dostal, nevedno prečo. Po dôvodoch sme pátrali obaja, ale žiadne sme nenašli. Možno to boli úplatky, rodinkárstvo alebo jednoducho šťastie osudu.

Ak by bol Tomáš matematický príklad, želal by si, aby bolo výsledkom číslo 16.000.000. Čo sa čísel týka, jeho obľúbeným „angel number“ je 222. Za najfrajerskejší prvok z Mendelejevovej tabuľky považuje jednoznačne kobalt. Pri myšlienke na kovy Tomáš ľahko prešiel k pirátom. Ak by sa vraj jedným stal, túžil by mať namiesto ruky hák. Prežiť na lodi bez signálu by mu asi nerobilo veľké problémy, pretože keď som sa ho opýtala, akej reality show by sa najradšej zúčastnil, povedal, že žiadnu nesleduje. Na záver som si dovolila ešte dve zoológické otázky. Keby sa Tomáš reinkaroval na netopiera, ako prvým by do vlasov vletel svojim sestrám. A toto bola vlastne aj posledná otázka nášho rozhovoru, pretože na otázku s osami mi z politických dôvodov odmietol odpovedať.

2 tabla úspešných

Tomáš Kvaltýn III.A

Z tabla úspešných

Denis Nosák VIII.OG

zdroj: súkromný archív

Na rozdiel od nášho predchádzajúceho spovedaného, Denis z VIII. OG si je plne vedomý svojich zásluh. Na tablo úspešných sa dostal vďaka účasti na dejepisnej olympiáde, kde na celoslovenskom kole získal titul úspešného riešiteľa.

Na moju prvú otázku, ktorý tvar listu je jeho obľúbený, odpovedal bez zaváhania. Srdcový. Vraj by hneď vedel, čo má odtrhnúť a darovať na prvom rande. Takýto romantický by však nebol, keby sa stal osou. V takom prípade by mieril svoj útok žihadlom do ega niektorých ľudí. Čo sa chémie týka, jeho obľúbeným prvkom v chemickej tabulke je železo. Je to preto, že priťahuje všetku pozornosť. Teraz pár reinkarnačných otázok. Ak by sa stal netopierom, okamžite by vletel do vlasov tomu, kto má najlepšiu voňavku. A ak by sa nebudaj zobudil v tele piráta, preferoval by hák namiesto rúk, pretože by si tak ľahšie otvoril pivo. Na záver s nami zazdieľal fascinujúci funfact. Denis spáva zásadne bez ponožiek, aby sa k nemu sny šmýkali rýchlejšie.

Elša

ROZHOVOR S NAŠIMI FIDLIKANTMI

Je pekné, keď stretne ľudí, ktorých bavia podobné veci ako nás. Ešte krajšie je, keď s nimi dokážeme spolupracovať a vytvoriť niečo vďaka čomu je svet krajším miestom. Tak nejako vznikla aj kapela Metrum. Z pár nadšencov hudby sa po čase stala kapela, ktorú sme mohli vidieť napríklad aj na našom benefičnom koncerte.

Ako vznikla vaša kapela?

Jožo a Maťo mali už kapelu predtým, ale tá im nevydržala. O rok na to našli Andreja, založili Metrum a potom som sa tam nejako objavila ja (Livka).

Jožo (gitarista)

Keby si bol Indiánom, aké by bolo tvoje meno?

Deravý kotel

Keby si mal 1000 eur, na čo by si ich minul?

Bezpochyby by som ich minul na nejakú audiotechniku, lebo ako všetci hudobníci vedia, 99% hudobníkov prestane kupovať techniku hneď predtým, ako dosiahnu perfektný zvuk.

Matej (basgitarista)

Akou pochutinou v školskej jedálni by si chcel byť?

Kuracie stehno s ryžou, lebo to je najlepšie jedlo.

Ktoré 3 veci by si si zobral na opustený ostrov?

Tri horalky, gumičku do vlasov a bubeníka Andreja.

Livka (speváčka)

Keby si bola sťahovavým vtákom, v akej teplej krajine by si strávila zimu?

Rio de Janeiro. Chcela by som stretnúť Blu a rodinku (tí vtáci z tej rozprávky).

Keby si bola pesničkou, kto by ťa spieval?

Queen.

Tea

Andrej (bubeník, konzervatorista)

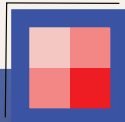
Keby ti zobrali bicie, do čoho by si búchal?

Po basákovi a speváčke, po gitaristovi nie, lebo je strašidelný.

Akú superschopnosť by si chcel mať?

Teleportáciu, aby som sa mohol stretnúť s ľuďmi, ktorí sú odo mňa ďaleko.

Párovánia umelci

TRÚFLI BY STE SI OBEHNÚŤ CELÚ ZEM?

šport
Párovania

Každý z nás má svoj spôsob, ako sa odreagovať. Niektorí si zapne TikTok, niektorí sa ide prejsť a niektorí proste zavola kamarátovi. Andrej Hvozdiak z III.E si ale ide zabehať. K atletike sa dostal v šiestich rokoch a z detského krúžku sa po čase stala vášeň, ktorá ho sprevádza celý život a dúfa, že sa vďaka nej dostane aj na svoju vysnívanú univerzitu. Aký je jeho najväčší úspech? Kto je jeho vzorom? A trúfol by si obehnúť celú Zem? Aj to sa dočítate v tomto článku.

Aký je tvoj najväčší úspech?

4x som reprezentoval Slovensko na medzištátnych pretekoch a viackrát som aj vyhral majstrovstvá Slovenska.

Keby si sa mohol stretnúť s nejakým slávnym športovcom, kto by to bol?

Sydney McLaughlin, síce nebehá moju disciplínu, ale je mojím veľkým vzorom.

Keby si bol rybou, v akom oceáne by si plával?

V Atlantickom, lebo je veľký.

Keby si bol krvou, komu by si prúdil v žilách?

Arnoldovi Schwarzeneggerovi.

Keby si mal 1000 eur, na čo by si ich minul?

Momentálne by som asi zorganizoval nejaké sústredenie.

Trúfol by si si obehnúť celú Zem?

Nie, ale rád by som zabehol do Nových Zámkov.

Radšej by si mal namiesto zubov stoličky alebo namiesto prstov hrable?

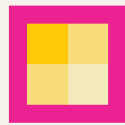
Namiesto prstov hrable, zdá sa mi to praktickejšie.

Keby si bol Indiánom, aké by bolo tvoje indiánske meno?

Apač Andy.

Opiš sa 3 slovami.

Vytrvalý, cieľavedomý a húževnatý.

Text

PEOPLE OF GYMPAR

People of gympar je o nás.

Dennodenne prechádzame cez školu a vídame pri tom množstvo známych i neznámych tvárí. Často poznáme iba danú menšinu nášho ročníka, spolužiakov a niekedy i iných. Kolkí z nás sa ale zamyslia nad tým, kolko talentovaných a výnimočných osôb je medzi nami? V tejto rubrike spoznáš v každom čísle niekoho nového. Niekoho náhodného z Pároviec.

V tomto čísle tu máme Alexa Hrenáka z 2.E2.

Alex chodí na hokej už 7 rokov a dnes nám sám o tom a o sebe povie viac.

Alex, kedy si začal a ako si sa dostal k hokeju?

S hokejom som začal, keď som mal 8 rokov. Otec, ktorý tiež hrával hokej, ma k tomu dostal a začal ma vozovať na tréningy. Hrávam ho doteraz a baví ma to.

Keby si bol vrah a môžeš si vybrať 1 predmet ako svoju obeť, aký predmet by to bol?

Ten jeden automat, čo je dole, lebo sa v ňom nedá platiť kartou.

Keby si si mal vybrať vec, v ktorej budeš najlepší na svete, čo by to bolo?

Určite zapisovanie vodomerov.

Koľko ti priemerne trvá tvoja hair routine?

Podľa toho ako sa zobudím. Ak je to veľmi zlé, tých 15 min. Určite. No keď je to fajn, tak 7 až 8.

Alex, ako hodláš osláviť Deň študentstva tento rok?

Pôjdem s kamošmi na piknik do prírody. Pôjdem pekne s Jankom, Emilom, Jakubom a Mezejom a užijeme si ho spoločne.

Zdroj: redakcia

podpis

Z duše spisovateľov

Ako roky plynú, našou školou prejde veľa ľudí, či už to matematikov, fyzikov, športovcov... Okrem nich je tu však aj kôpka kreatívnych dušičiek (ktorých je viac, ako si myslíš, btw). A síce v tomto čísle pre vás nemáme rozhovor s jedným z umelcov, máme pre vás článok plný inšpirácie, na konci ktorého nájdete aj menší „challenge“!

Každý z umelcov podľa mňa zažil tento pocit. Dlhو sa píše, maľuje, spieva... Inšpirácia prichádza a akoby to všetko išlo samo! Máš pocit, že ľahšie už to ani nemôže byť, máš rozrobený svoj projekt a vieš presne, ako ho dokončiť, no zrazu... na druhý deň nič. V hlave úplne prázdno a nevieš, ako s projektom pokračovať. A presne to je pocit, ktorý sa volá Art-block. V tomto článku si povieme, ako s takýmto blokom vynaložiť a dostať sa z neho čo najrychlejšie.

Takže, ako sa takého bloku zbaviť?

1. **Dovoľ si netvorit'** - Najväčšia chyba, ktorú môžeš urobiť, je nútiť sa. Niekedy si mozog jednoducho pýta pauzu! Prosím, dopraj si ju. Bez výčitiek a frustrácií. Choď na prechádzku, čítaj, proste rob čokoľvek iné. Predsa len, múza si ťa nájde, keď ty ju nehľadáš. :)

2. Zmeň prostredie a rutinu - Nikdy by si to možno nepovedal, ale niekedy stačí proste zmena miesta - iné svetlo, iná hudba či priestor, v ktorom tvoríš. Tvorivosť potrebuje čerstvý vzduch. Doslova aj obrazne. :D

3. Zmeň spôsob, ako sa vnímaš - Umelecký blok veľakrát nie je len o nápadoch, ale aj o tom, ako sa vnímaš. Často ťa viac ako to prázdno, čo vidíš na papieri, brzdia tvoje reči typu: „nie som dosť dobrý“, „nejde mi to“ alebo „veď všetci to aj tak budú mať lepšie, tak na čo?“ Skús si pripomenúť, že každý umelec si takýmto obdobím prešiel. Tvoje skills nezmizli, iba potrebujú reset.

4. Vyskúšaj niečo nové - Vymeň obdobie, napíš niečo na novú tému, možností je milión! Predsa len, každý potrebuje niekedy zmenu. :) A tu je ten čas, kedy prichádza náš challenge! Máme pre teba pripravených niekoľko tém, na ktoré skús niečo vytvoriť. Môžeš napísať báseň, zložiť pieseň, namaľovať obraz - proste čokoľvek!! A máš aj možnosť sa u nás s týmto твоjím umeleckým dielom zviditeľniť. Všetky diela prezdieľame na našom instagrame a jeden z vás sa môže objaviť aj v budúcom čísle Nezmaru. Práve v tejto rubrike. To znie dobre, nie?

No tak si povedzme naše témy

- o Impulz
- o Keď padajú listy...
- o Páliš ma ako...
- o Ako vidím seba?
- o Už 60 rokov
- o Klúče, ktoré zaštrngali

„A ako sa zapojiť?“ Jednoducho! Stačí nám napísať na instagram [@parovski.umeleci](https://www.instagram.com/parovski.umeleci) a poslať tvoje dielo! Táto výzva platí do 20.12. 2025. Tešíme sa na vaše výtvary!

LIVKA
maťka

NEBUDEME TIŠNO

Deje sa to. Pohľady, správy, úsmevy, dotyky. Na ulici, v škole, v práci. Deje sa to všade a obeťou sa môže stať naozaj každý. Bojíme sa o tom rozprávať, ozvať sa. Často sa stretneme s nepochopením a, bohužiaľ, aj s odsúdením naším okolím. Týmto článkom by som chcela zvýšiť povedomie o obťažovaní, sexuálnom násilí a o tom, že to nikdy nie je vaša chyba. Žiadna forma obťažovania nie je v poriadku a vždy ju treba riešiť, nech je situácia akákoľvek. Vždy existuje cesta von.

Je rok 2025 a obťažovanie je stále každodennou záležitosťou mnohých ľudí. Nad niektorými sa už ani nepozastavíme, už sa nám to zdá normálne. Pískanie na ulici, oplzlé pohľady v MHD a trúbenie z áut je klasika. Je rok 2025 a stále sme braní ako objekty, ktorých sa môžu zmocniť. To však normálne určite nie je. Nie je normálne existovať vo svete, kde žijú ľudia bez zábran. Nie je normálne, že vina padne na nás a nie na tých, čo sa správajú „podľa inštinktov“. Ako zvieratá.

„Čo mala oblečené“, „určite ich zvädzala“, „možno si to vymyslela pre pozornosť“ - vety, z ktorých mi vrie krv. Vety, ktoré počujeme, keď sa niekto odváži ozvať. Vo svete bez empatie je také jednoduché obviňovať obeť, aby oni zostali tí dobrí. Tí silní. Aby si nezničili reputáciu.

“Ocitla som sa v situácii, ktorá bola pre mňa veľmi nepríjemná. Išlo o človeka, ktorého som brala ako autoritu, no začal sa správať spôsobom, ktorý prekračoval hranice toho, čo je prijateľné. Jeho slová a správy vo mne vyvolávali tlak, neistotu a pocit, že sa deje niečo nesprávne. Najhoršie bolo mlčanie. Človek má tendenciu obviňovať sám seba, premýšľa, či si to nevykladá zle, či si nevymýšľa. No už samotný pocit nepohodlia je znamením, že niečo nie je v poriadku.

Keď som našla odvahu prehovoriť, pocítila som úľavu a situácia sa začala riešiť. Chcem odkázať každému, kto niečo podobné zažíva - nenechávajte si to pre seba. Nie je to vaša vina a je dôležité ozvať sa, aj keď je to ťažké.”

- anonymná výpoveď

Chcem sa poďakovať osobe, čo bola ochotná zdieľať svoj príbeh. Mať odvahu ozvať sa a riešiť situáciu, najmä s ľuďmi, ktorí by mali byť našimi autoritami a bezpečným miestom, si zaslúži rešpekt každého z nás.

Ak si prechádzaš niečím podobným, ver mi, že vždy tu bude niekto, kto ťa vypočuje a bude ochotný to riešiť. Nie si na to sám/a. Nemusíš sa cítiť trápne, obviňovať sám seba a neustále nad tým zatvárať oči nahovárajúc si, že to časom prejde. Nie je to tvoja vina.

Kamoši, kamošky, rodičia, psychológ - niekto z nich bude určite ochotný počúvať ťa. Ak sa to odohráva v práci, v škole určite to nahlás triednemu/triednej alebo priamo vedeniu. Nevšímaj si ľudí, ktorí ti hovoria, aby si bol/a ticho, kompetentní v škole to riešiť budú a nielen preto, že musia. Priprav si všetky dôkazy - screenshoty, fotky, atď. Ak je situácia vážna a nechceš do toho „zaťahovať“ školu, neváhaj a choď na políciu. Ak ťa sklame systém a situáciu odmietnu riešiť a nájdeš v sebe dostatok odvahy, médiá si radi vypočujú čo sa deje - to donúti inštitúcie konať.

Skrátka, nikdy sa nevzdávaj a bojuj za spravodlivosť, nedovoľ, aby tvoj hlas ostal nevypočutý. Pretože si hlasom všetkých tých, ktorí sa boja povedať, čím si prechádzajú. Čím viac sa budú ľudia ozývať, čím hlasnejší bude ich hlas - tým viac sa začnú tieto problémy riešiť, tým viac ľudí získa odvahu nebyť ticho.

Tak veľmi ma mrzí, koľko bolesti a nespravodlivosti je vo svete, ale nsmieme zabúdať, že náš hlas je naša sila. Kričme aj za tých, čo kričať nevedia a bojujme za tých, čo sa brániť nedokázali. Nikdy v tom nie ste sami.

Sarena

Prečo je Deň študentov 17. novembra?

Hey gírlies (a boyzz)! Určite ste sa niekedy pozastavili nad tým, prečo je Deň študentov práve 17. novembra. Dali to do generátoru v minulom storočí? Vybrali náhodný deň? Alebo je to preto, že 16 nie je prvočíslo? Ja sa prikláňam k tej tretej možnosti.

Troška históry

Viacerí spájajú 17. november s rokom 1989, teda dňom, kedy nastala Nežná revolúcia. No to nie je dôvodom, prečo považujeme tento deň za Medzinárodný deň študentstva.

Počas nacistickej okupácie Čiech a Moravy (tzv. Protektorát Čechy a Morava) vypukli 28. októbra 1939 demonštrácie českých študentov proti okupantom. V protestoch bol zabitý študent medicíny Jan Opletal a krajčír Václav Sedláček.

Pohreb Jana Opletala 15. novembra 1939 sa zmenil na ďalší protest. Nacisti reagovali veľmi kruto. Zareagovali tak, že 17. novembra 1939 zatkli viac než 1200 študentov a deväť študentských vodcov popravili bez súdu. Vysoké školy boli zatvorené na tri roky. Na pamiatku týchto študentov a udalostí bol 17. november vyhlásený v roku 1941 v Londýne za Medzinárodný deň študentstva. Je to jediný medzinárodný sviatok venovaný študentom.

A ako s tým súvisí rok 1989?

17. novembra 1989 sa v tento deň v Prahe konala pokojná študentská demonštrácia, ktorá pripomínala udalosti z roku 1939. Neskôr demonštrácie vypukli aj v ďalších mestách, vrátane Bratislavy. No protesty sa veľmi rýchlo zmenili na protikomunistické demonštrácie. V tom čase bezpečnostné zložky, teda polícia a ŠtB, tvrdo zakročili a mnohých študentov zbili.

Policajná brutalita zosilnila solidaritu a vyvolala ďalšie masové protesty po celom ČSR. Tieto udalosti odštartovali Nežnú revolúciu, vďaka ktorej padol komunistický režim. Neskôr sme sa vďaka tomu dostali aj k slobodným voľbám a zmenám, ktoré priniesli slobodu slova a demokraciu.

Čo znamená 17. november dnes?

Je to sviatok, alebo aspoň bol, Deň boja za slobodu a demokraciu. Slúži nám ako pripomienka toho, že mnohokrát v kľúčových okamihoch našich dejín to boli práve študenti, ktorí sa nebáli mlčať a rozhodli sa zobrať spravodlivosť do vlastných rúk. Nezabúdajme na to, že aj náš hlas je dôležitý.

*filin**

Odkaz Jana Palacha

Kto bol Jan Palach? Študent histórie Filozofickej fakulty Karlovej univerzity v Prahe, ktorý sa podpálil na protest proti obmedzeniu slobody.

Štvrtok 16.1. 1969 sa mladý študent postavil pred budovu Národného múzea na Václavskom námestí, zložil kabát, polial sa benzínom a podpálil sa. Bol to jeho prejav nesúhlasu s tým, že Československo okupovali vojská Varšavskej zmluvy. Pri jeho prevážaní a hospitalizácii zdôrazňoval zdravotným sestrám, že nie je samovrah, ale jeho podpálenie má slúžiť ako protest. Ďalší deň poskytol Palach rozhovor, kde sa vyjadril o svojom čine a bolesti. „Koneckonců Hus také umřel na hranici.“ V nedeľu 19.1. Jan Palach umrel. Jeho protest kritizoval poslanec Vilém Nový, ktorý tvrdil, že ide o dohodnutý akt medzi študentmi.

Jan Palach skončil

Podpálenie Palacha malo teda vraj slúžiť na odpútanie pozornosti od úspechov ČSSR. Keďže vtedajšiemu vedeniu prekážalo následné uctievanie pamiatky a odkazu Jána Palacha, v roku 1973 bol jeho hrob nahradený inou zosnulou osobou. Jeho pozostatky boli spolopené a urna odovzdaná jeho matke. Až po páde režimu boli jeho pozostatky vrátené na pôvodné miesto odpočinku. Jeho odkaz rezonoval vo všetkých študentoch a ďalších, ktorí použili rovnakú techniku protestu. Palachova pamiatka sa vrátila na verejnosť až v roku 1989, počas Palachovho týždňa, kedy sa uskutočnilo niekoľko protestov proti komunistickému režimu a slúžil ako predohra pre Nežnú revolúciu. Stojme si za našimi ľudskými právami. Chráňme si slobodu, ktorá nie je samozrejmalá. Je totiž iba na nás, aká bude naša voľnosť v budúcnosti.

5-ka
**ŽIVOT PRO
SVOBODU**

Praha plakala

Milí spoluobčané!

U príležitosti 20. výročia smrti Jána Palacha
se sejdem na krátké vzpomínky 15. ledna
1989 ve 14 hodín na Václavském náměstí
u sochy sv. Václava.

TETA ĽUVETKA, FAKT TO BUDE UŽ LEN HORSIE?

Každý už počul vetu: „Tak veľmi mi chýbajú tie študentské časy, hneď by som si to s tebou vymenil.“ Hovorila to naši rodičia, starí rodičia a aj teta Ivetka cez ulicu. Ale zároveň si ani neodpustia poznamenať, aká je táto doba skazená a ako nám „tieto internety“ vygumovali mozog. Čo z toho je vlastne pravda? Alebo sú spomienky tety časom prikrášené?

Začnime od začiatku. Dakedy v dááááavnej minulosti, keď sme sa po dlhom vývoji z opičiek, stali niečím takým úžasným, ako je človek, sa náš život zakladal na neustálom kolobehu. Ten pozostával z naháňania divej zveri, ktorú sme následne surovú zožrali a potom sme opäť dlho hladovali.

Ľudia,
hlavne
ako

takí

rolníci,

zdroj: internet

pracovali zväčša manuálne, zatiaľ čo ženy už v našom veku doma strážili svoju ratolesť. Čo sa týka manželstiev - tie slúžili hlavne na spájanie majetkov, takže šanca, že ste si s manželom rozumeli sa nebezpečne blížila k nule.

Autoritou bola cirkev, ktorá okrem vykupovania sa z hriechov prostredníctvom odpustkov, podporovala aj zabíjanie liečiteľiek. Akákoľvek žena, ktorá v niečom vystupovala z normálu sa totiž automaticky považovala za čarodejnicu.

V modernej dobe sa zas odohrali dve najväčšie vojny sveta. Okrem toho bol na našom území istý čas aj komunizmus, počas ktorého museli všetci držať ústa a krok, inak by nám mohli napríklad zakázať študovať.

A kde sme v tomto všetkom my? Medzi životom študenta v minulosti a dnes sú veľké rozdiely, napriek tomu, že to až tak veľmi nevnímame. Zatiaľ čo v minulosti bol jediným zdrojom informácií učiteľ, učebnica a vlastné poznámky, teraz môžeme informácie získať z nespočetne veľa zdrojov, ako napríklad umelá inteligencia alebo už spomínaný internet. I keď to so sebou prináša veľa výhod, je nejaká pravda aj na kritike zo strany staršej generácie (tety Ivetky).

V dnešnej dobe sú rôzne psychické problémy omnoho bežnejšie ako v minulosti. Je to sčasti spôsobené tým, že vtedy boli odsudzované, ba až tabuizované, tak o nich ľudia väčšinou nehovorili. Ale majú na to výrazný vplyv i sociálne siete.

Nielenže sú mladí ľudia dnešnej doby podvedome priam nútení sa porovnávať v tom, čo vlastnia, ako vyzerajú a ako sa správajú, ale už aj v známkach, školách a celkovom prospechu. V minulosti to teda mali ťažšie kvôli tomu, že keď mali nejaký problém, nebol na každom rohu vyvesený plagát s číslom na psychológov. No naša doba má zase nevýhodu v tom, že celý náš život je neustále porovnávaný s niekoho svetlou chvílkou, čo nás môže privádzať k pocitom, že nie sme dosť dobrí. Ale hlavu hore, máme psychológov.

Teda medzi študentmi dnes a v minulosti nájdeme dosť rozdielov. My máme naše problémy a oni mali svoje. No je veľmi pravdepodobné, že život študentov dokonale nikdy nebol a nikdy ani nebude. Pointou je naučiť sa nájsť si v tom svojom to pozitívne tak, ako aj teta Ivetka.

Sofia & Karoli

Pomôcka alebo prekážka? iPady v rukách žiakov...

Na školách sa čoraz častejšie stretávame s tým, že klasické zošity nahrádzajú tablety. Nieкто túto zmenu víta s nadšením, iný si zas myslí, že technológie do školských lavíc nepatria. Tvrdia, že niektoré veci by jednoducho mali ostať tak, ako boli doteraz. Je to krok vpred, alebo len zbytočný luxus?

AKÉ SÚ VÝHODY POUŽÍVANIA IPADU ALEBO INÉHO TABLETU?

Medzi najväčšie výhody patrí to, že tablet v sebe skrýva množstvo informácií na jednom mieste. Namiesto nosenia viacerých zošitov si žiak vezme len jedno zariadenie, v ktorom má všetko potrebné. Existuje množstvo aplikácií, ktoré pomáhajú pri učení. Napríklad na písanie poznámok, organizovanie úloh, učenie sa jazykov alebo počítanie matematických príkladov. Medzi také aplikácie patrí napríklad Goodnotes, Notability, Notion či Duolingo a iné. Veľkým plusom je aj šetrenie papiera. Každý rok sa spotrebuje obrovské množstvo papiera na zošity, učebnice a pracovné listy. Keď má žiak všetko elektronicky, spotrebuje sa ho oveľa menej.

Tým pádom sa vyrúbe menej stromov a vznikne menej odpadu. Výhodou je aj to, že testy a domáce úlohy sa dajú robiť elektronicky. Šetrí sa tak nielen papier, ale aj atrament a energia potrebná na tlač.

KAŽDÁ MINCA MÁ DVE STRANY A ROVNAKO AKO VÝHODY NÁM TIETO VYMOŽENOSTI PRINÁŠAJÚ AJ NEVÝHODY.

Samozrejme mladí ľudia sa pohybujú na sociálnych sieťach kde sa iPad stal „trendom“! S tabletmi však prichádzajú aj nevýhody. iPad sa stal trendom, najmä vďaka sociálnym sieťam. Mnohí mladí chcú ísť s dobou, ale nie vždy ide o učenie. Žiaci si vedia veľmi rýchlo nájsť spôsoby, ako si školu zjednodušiť alebo dokonca podvádzať. Príkladom je aj používanie umelej inteligencie ako je ChatGPT ktorý spôsobil v školstve nemalé komplikácie. Netreba zabúdať ani na to, že výroba tabletov je energeticky veľmi náročná. Obsahujú kovy a vzácne materiály, ktoré sa ťažia v baniach a negatívne ovplyvňujú prírodu. Navyše, aj tieto zariadenia majú svoju životnosť. Po čase skončia na skládkach, hoci by mali vydržať aspoň celé štúdium.

Ďalším mínusom je zdravie. Celodenné pozeranie do obrazovky, ktorá vyžaruje modré svetlo, očiam vôbec neprospieva. Našťastie, existujú okuliare s ochranným filtrom, ktoré môžu pomôcť.

Technológie idú dopredu. Mali by sme s nimi vedieť pracovať. Žijeme v 21. storočí, technológie sa neustále vyvíjajú a zlepšujú. Práve preto je dôležité, aby sa mladí ľudia učili, ako s nimi správne narábať. Nie ich len slepo používať.

No čo, staneš sa aj ty „iPad kidom“?

A čo si o tom myslia naši žiaci?

Viki z 1.B:

„iPady a tablety môžu mať veľa vychytávok, ktoré učenie spríjemnia. No majú aj nevýhody, najmä čo sa týka zdravia. Ja osobne preferujem klasické písanie do zošita. Vďaka tomu som sústredenejšia.“

Nicolas z 3.C:

„Myslím si, že to môže byť užitočné, ale aj veľmi rozptyľujúce. Keďže ho používam od prvého ročníka, tak som si na to už zvykol. Vyhovuje mi, že mám všetko pohromade a nemusím nosiť veľa zošitov.“

Školy po svete: raj, drina alebo chaos?

Predstav si, že jedného dňa prídeš do školy... ale trieda vyzerá úplne inak. Namiesto našich lavíc máš pohodlné kreslá a po vyučovaní ideš rovno domov. Alebo naopak-škola ti skončí až večer a ešte so spolužiakmi umývaš podlahu. Znie to ako sci-fi? Teraz sa pozrieme za hranice - a možno zistiš, že u nás to nie je až tak zlé.

Slovensko

Naša každodenná realita: Budík pred siedmou, zvo-nenie o ôsmej, šesť až osem hodín, písomky, skúšanie. Veľa teórie, menej praxe. K tomu maturita - strašiak, ktorý sa zdá byť v diaľke, no príde rýchlejšie, než by sme chceli. Na druhej strane - vzdelanie máme dostupné všetci, nemusíme riešiť, či sa do školy dostaneme, alebo nie. A hoci si radi zanadávame, náš systém je taký „mix“ všetkého.

Fínsko

Predstav si školu, kde ráno začneš o deviatej, skončíš na obed a domácich úloh máš len zopár. Vo Fínsku to nie je sen, ale realita. Hlavne žiadne nekonečné písomky a testy, skôr projekty a diskusie. Fínski študenti sú tak jedni z najspokojnejších na svete - a pritom dosahujú výsledky, ktoré im závidia krajiny, kde sa do lavice chodí aj s kruhmi pod očami.

© Shutterstock.com

USA*

Americké „high school“ všetci poznáme z filmov - školské autobusy, roztliekavačky a futbalové zápa-sy. A realita? Veľmi podob-ná. Okrem povinných pred-metov si študenti vyberajú aj voliteľné - od umenia až po šport. Háčik je v tom, že univerzita je luxus, ktorý ti zaplatí len dobré štipen-dium.

Afrika

Afrika je obrovský kontinent a školstvo sa veľmi líši. V mestách sú moderné školy podobné našim, na vidieku však deti často chodia do školy pešo niekoľko kilometrov, učebníc je málo a niekedy sa učí dokonca pod holým nebom. A zatiaľ čo my frfleme na ranné vstávanie o siedmej, oni by za takú školu dali všetko. Školu totiž berú ako obrovskú šancu zmeniť svoj život.

Jap*nsko*

V Japonsku sa škola berie smrteľne vážne. Uniforma je povinná, deň sa začína spoločným pozdravom a končí až popoludní. Myslíš, že potom ideš domov? Kdeže - väčšina žiakov zos-táva v kluboch alebo ide na doučovanie. A aby toho ne-bolo málo, triedy tu ne-upratujú upratovačky, ale samotní študenti. Mop a handra sú v ruke študenta úplne bežné. Znie to prísne ale práve tento systém učí Japoncov rešpektu, zodpo-vednosti a súdržnosti.

Školy sveta sú úplne rozdielne - niekde pohoda, inde drina a inde zas dobrodružstvo. A doma? Máme zo všetkého troš-ku, a práve to robí náš školský systém jedinečným.

Emmi

Uniformy budúcnosť školstva?

V mnohých krajinách je nosenie uniformiem normou, v niektorých naopak ani neskúšali uniformy zaviesť. Aj keď to môže znieť zvláštne, nehovoríme o až takých striktných pravidlách obliekania. Niektorí študenti by si nevedeli predstaviť prechádzanie školskými chodbami bez toho, aby sa cítili ako na módnom móle. Aké by to vlastne bolo, keby všetci okolo mali oblečené to isté a nevedeli preukázať svoj unikátny štýl obliekania? Je to niečo, čo by nám zjednodušilo školský život?

Uniformy v školstve majú už pomerne dlhú tradíciu. Najčastejšie sa nachádzajú na prestížnych a súkromných stredných i vysokých školách. Po prvýkrát sa uniformy objavili v Anglicku v 16. storočí. V Japonsku platia od konca 19. storočia. V Poľsku boli povinne zavedené v roku 2007.

Pri uniformách ide o typ dress codu, ktorý limituje možnosti oblečenia na tie, ktoré sú vybrané školou. Školské uniformy sa ladia do reprezentatívnych farieb školy. Najčastejšie kúsky oblečenia sú nohavice, pri dievčatách aj sukne, košeľe s krátkymi a dlhými rukávami, tričko s golierom. V zimných obdobiach nosia aj svetre, kardigány či saká. Na obohatenie uniformy sa využívajú šatky a kravaty. Nie na každej škole s uniformami platí nosenie týchto kúskov, ale sú najviac využívané.

Najčastejšie vidíme uniformy v typických amerických stredoškolských filmoch či v kórejských drámach (K-dramy). Lenže tieto uniformy sa nosia aj mimo filmových kamier. Napríklad v spomínanej Amerike či Kórei. Vyskytujú sa najmä v Ázii, a to vo Vietname, Indii, Japonsku, Singapure, Malajzii. Zaužívané sú aj v mnohých európskych krajinách, ako napríklad na Malte, Cypre, vo Francúzsku či Poľsku.

Ako to je s uniformami u nás? Na Slovensku nie sú až také časté, ako napríklad u našich susedov na severe. To, ale neznamená, že sa u nás vôbec nevyskytujú. Nájdeme ich napríklad na súkromnom gymnáziu v Bratislave alebo Súkromnej združenej škole v Dolnom Kubíne. Prvá škola na Slovensku, ktorá zaviedla uniformy, bola súkromná spojená škola v Prievidzi.

Každý z nás má rôzne názory na uniformy. Aké môžu byť ich pozitíva a negatíva?

Pozitíva:

znižovanie ekonomických rozdielov medzi deťmi, menej starostí s výberom oblečenia, príslušnosť k danej škole, zvýšenie bezpečnosti

Nevýhody:

potlačanie identity a prejavu dieťaťa, finančne náročné, nemoderný štýl uniforiem, nepohodnosť nosenia uniforiem

Bla

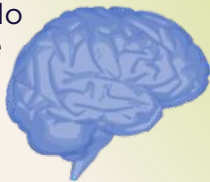

Najčudnejšie metódy učenia

Učenie. Každý z nás toto slovo veľmi dobre pozná a nie jednému z nás prináša toto čarovné slovíčko pocit skľučujúcej hrôzy. Avšak všetci máme spôsob, ako si túto globálne nenávidenú aktivitu spríjemniť. Nieкто sa rád pri učení prechádza, iný zasa potrebuje stopercentné ticho. A preto, milí Párovčania, vám v tomto článku priblížim metódy učenia, ktoré presahujú do rôznych extrémov a bizárov.

Už v 70. rokoch minulého storočia sa vedelo, že nie každému vyhovuje jeden spôsob učenia a niektorí experimentátori (ale aj dnešní DIY nadšenci) sa uchýlili k púšťaniu slabých elektrošokov do mozgu alebo tela, keď urobili chybu pri učení. Výsledný efekt mal byť urýchlenie zapamätávania si učiva cez bolesť a podmienený reflex, no popravde, bolo to nebezpečné, išlo skôr o mučenie než učenie.

S bolesťou súvisí aj naša ďalšia metóda, ktorej názov, učenie pri fyzickom utrpení, znie naozaj veľmi lákavo, pokiaľ ste sadista alebo niekto, kto veľmi rád testuje svoje limity. Myšlienka tejto metódy totiž je, že pokiaľ telo trpí a je v ňom vyvolaný tzv. „fight or flight“ režim, mozog má tendenciu si viac zapamätať a sústrediť sa na učivo, aby vás od bolesti rozptýlil. (Pokiaľ však neplánujete kariéru ako asketický mních, bolo by super sa tejto metóde vyhýbať kilometrovými oblúkmi.)

Menšia pauza od bolesti nás privádza k našej tretej a zároveň poslednej metóde s pomenovaním „chuťová kotva“. A áno, už názov tejto metódy hovorí dosť o smere, ktorým sa bude uberať. „Chuťová kotva“ alebo aj učenie s extrémnou chuťou je metóda, alebo aj spôsob učenia, kde si študent spája rôzne príchute s učivom. Čiže

napríklad pojem albinizmus bol spojený s chuťou chrenu a pojem melanizmus bol spojený s chuťou citróna. Mozog si však naozaj zapamätal spojenie príchute s pojmi a keď si potom študent na skúške dal rovnakú chuť, s ktorou mal dané učivo spojené, spomienka sa odomkla.

Každý z nás by však mal hľadať alebo už aj mať nejakú metódu, ktorá jemu vyhovuje a, milí čitatelia, hoci je niekedy dobré riskovať, zrovna pri týchto metódach sa to moc neoplatí.

E/ča

EKONOMICKÉ OKIENKO

Budú fornetti od januára ešte drahšie ?

KONSOLIDÁCIA - ide o slovo, ktoré počujeme a zažívame na dennej báze. Čo to ale je a čo to pre nás znamená? V tomto článku si povieme niekoľko základných faktov o tom, aké ekonomické zmeny sa v najbližšej dobe chystajú a ako ovplyvnia nás, študentov.

Vláda si od roku 2026 pripravila už v poradí tretí konsolidačný balíček, čo v teórii znamená: zniženie štátneho deficitu buď zvyšovaním daní, alebo znižovaním štátnych výdavkov. Deficit predstavuje rozdiel medzi štátnymi príjmami a výdavkami. Podobne ako v rodinnom rozpočte, keď sú výdavky vyššie ako príjmy, musí štát míňať z úspor (ktoré už dávno nemá) alebo si požičiavať. Aj napriek konsolidačným balíčkom v rokoch 2024 a 2025 deficit štátu pravdepodobne presiahne 5 % HDP, čo

znamená, že miňame o 5 % viac, ako štát zarobí.

Úspešné konsolidácie v minulosti boli založené skôr na šetrení na výdavkoch štátu než na zvyšovaní príjmov, pretože sa tak oberá o ekonomický rast. Naša ekonomika nepotrebuje však iba znižovanie výdavkov štátu, ale aj aktívne stimulovanie ekonomiky, ako napríklad infraštruktúrne projekty alebo príchod zahraničných investorov. Jednoducho investície s vyššou pridanou hodnotou. Pokusy o konsolidáciu u nás boli už dva a od januára nás čaká tretí. Predchádzajúce pokusy však boli neefektívne, vláda posledné 3 roky zvyšuje dane, čo pre nich znamená väčší príjem, no deficit štátu zostava nezmenený.

Možno sa teda zamýšľať, ako ovplyvní už tretia konsolidácia nás študentov?

Tak napríklad môžeme očakávať vyššie ceny v bufete, napríklad na fornetti. Sladkosti,

slané pochutiny a sladené nápoje dostanú novú daň, pretože ich ministerstvo financií zaradilo medzi tzv. „negatívne externality“. To znamená, že čokoláda, čipsy, zmrzlina a Kofola budú stáť viac. V preklade povedané: fornetti nebudú stáť 30 centov ale 40-45 centov, keď Kofola teraz stojí 2,50€, v januári bude stáť 3 - 3,50€. Čokolády, čipsy alebo zmrzlina, všetko dostane nové dane, takže nás možno všetkých bude čakať diéta.

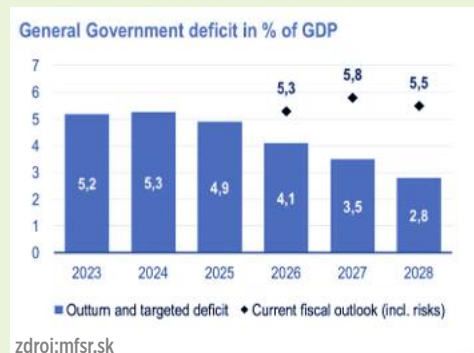
Ďalším zo štátnych opatrení na podporenie ekonomiky je napríklad úprava dní pracovného pokoja, čo pre nás znamená, že napríklad 17.11. (Deň boja za slobodu) alebo 8.5. (Deň víťazstva nad fašizmom) sa školským laviciam nevyhne. Štát sľubuje, že toto opatrenie nám ušetrí 230 mil. €.

A aké dopady má na ekonomiku vyššie daňové zaťaženie pre ľudí alebo transakčné dane pre firmy?

Vyššia DPH, transakčná daň a zvyšovanie odvodov pre strednú vrstvu obmedzujú hospodársku aktivitu, čo paradoxne znižuje očakávané príjmy štátu. Jednoducho, to, čo je odobraté od ľudí prostredníctvom daní, znamená, že tieto peniaze už nemôžu byť týmito ľuďmi využité niekde inde. Potom sa dostávajú do rúk štátu, ktorý ich často využije menej efektívne. Vysvetlím si: ak ja nakupujem viac v bufete, pani

bufetárka si môže kúpiť nový sveter, majiteľ tohto obchodu zarobí viac a môže ísť potom s rodinou na dovolenku, kde znovu minie peniaze. Toto všetko stimuluje našu ekonomiku, vracia peniaze do slovenskej ekonomiky a nakoniec aj do štátu. Suma sumárom, ak štát vyberá viac daní, mal by ukázať, že tieto peniaze vie do ekonomiky vrátiť efektívnejšie. A to napríklad budovaním diaľnic, zdravotníctva, stimulovaním ekonomiky privádzaním investorov alebo efektívnym šetrením štátneho rozpočtu, čím znižuje už spomínaný deficit.

Tretí konsolidačný balíček so sebou teda donesie veľké zmeny nielen v školskom bufete, ale aj miliardy dodatočných peňazí v štátnom rozpočte. Už zostáva len sledovať, ako budú využité.

zoe

WHY ARE THE WINTER MONTHS THE HARDEST OF THE SCHOOL YEAR

Between the days getting shorter, nights getting longer, temperatures dropping and rain becoming more and more frequent, it's safe to say, school is also getting harder by the day. Tests, assignments, homework, all the teachers seem like they think you have all the time in the world to remember the 100th physics formula for that one test. It's draining, no doubt about that. If you keep getting told to just study and stop complaining, here's something you might want to know.

The mood we're in has a significant effect on the way we perceive things, the way we think and act. Let's face it, it's really hard to pay attention throughout the whole school day feeling tired and spaced out. As the cold weather slowly sets in, some of us start feeling sadder and more tired, almost like it gets harder to concentrate. Ever wondered why that may be? Well, I certainly have, and here's what I found.

According to some older research from 2011, people tend to fall into these 4 categories:

Summer lovers: Your mood improves in warm and sunny weather.

Summer haters: Your mood declines in warm and sunny weather.

Rain haters: Your mood declines on rainy days.

Unaffected: Weather doesn't affect your mood much. (You guys are the lucky ones)

I'm mainly going to be talking about the effects of objectively worse weather on your performance in class.

How you perform in class mostly depends on your ability to concentrate and retain information.

Here's how the gloomier, colder weather affects that negatively:

First of all, there are studies how colder weather can negatively impact cognitive function, including memory, attention and reasoning. It can also increase distractibility, negatively impact decision making and response times. The body also produces more melatonin in colder temperatures, the hormone responsible for sleep, making us way more tired and way less focused.

Why is that bad?

Studying is something all of us are forced to do, I believe most of us really don't want to. The colder temperatures and more dark hours only make it harder, considering all I've said above. If your brain is already tired, trying to force it to retain even more information can feel practically impossible. A lot of us get home late enough to already be dark outside, making our body's biorhythm feel like it's time for rest, doesn't matter if you still have a mountain of homework ahead

In conclusion:

If you ever get told you're being lazy for not wanting (or being able to) study for about the first half of the school year, that statement is simply wrong. You aren't being lazy, your body is just programmed to be more sleepy and less focused during the fall and winter months.

Charlie

Študentami aj vo Fikcii

Toto číslo nášho časopisu je, ako ste si už isto všimli, ladené do jednej témy, ktorá súvisí s dátumom a udalosťami obdobia, kedy vychádza. Na veľmi podobnom princípe je založené i toto knižné odporúčanie pre všetkých, ktorí majú radi atmosféru a obľubujú romantizovanie.

Ak si aspoň zbežne zorientovaný vo svete žánru „dark academy“, určite si počul/a o knihe *The secret history* (Tajný príbeh), ale vedel/a si, že existuje kratšia a jednoduchšie napísaná verzia?

If We Were Villains (Darebáci a Blázni) od M. L. Rio je rovnako knižka z akademického prostredia, ktorej dej sleduje ročník hercov na umelecky zameranej vysokej škole.

Ich odbor je špecifický tým, že hrajú iba Shakespeara, takže ak si prvák, na literatúre ťa čaká renesancia... Čo viac dodať.

Samozrejme, nejde tu len o tematiku diel spred 500 rokov, ale aj o vzťahy v uzavretej skupine, lásku, hnev a iné pretrvávajúce pocity, ktoré vyjdú na scénu akonáhle spadne opona. Dielo je navyše rozprávané ako spoveď, miestami retrospektívne, a nesie prvky detektívky so zvratom, ktorý je postupne vystupňovaný. Myslím, že na svoje si príde každý.

Ester

Ak by som mala byť pocitom,
nebola by som láskou.

Nebola by som potupným citom,
čo visí v živote ako ticho za otázkou.

Nebola by som tak priama,
ako slová jej vyznania, jej slová.
Z citov bola by som rovnaká, v duši plná,
ale zároveň čistá, inovatívna a nová.

Bola by som tým krátkym okamihom,
kedy milenci spoja si prvýkrát dlane,
v tej spomienke ako malé pranie,
ako nádych ostrej rannej rosy,
ako slovo, čo drie sa mi spomedzi stránok,
keď inšpiráciu v sebe nosím.

Bola by som plameň, čo ťa zvnútra zasyti,
tým vzplanutím a pohľadom do hĺbky očí popritom.
Bola by som posledným láske odolným úkrytom,
tou slobodou, čo cítia len väzni,
tým slovom, čo nepovie nik z duše triezvy
a tým presnulým momentom odvahy,
kedy má láska nad myslou kúsok prevahy.

Bola by som lúčom slnka dotýkajúcim sa ťa,
bola by som domovom pre tvoju dušu zo zlata,
na srdce boľavé najväčšia záplata
a každým východom slnka v tieni,
každou vetou, ktorú ktosi inak mienil,
alebo tým tichom v duši, keď niekto tuší,
že niečo na srdci ťa ťaží. Viem.

Bola by som tým úsmevom, ktorý tak cniem,
láskou, ktorú tak priveľmi milujem
a tým vzruchom v srdci tvojom,
keď vidíš, že sa ti vzdalujem.

mačka

× Párovské × inkognito ×

Milí Párovčania, predstavujeme Vám novú nezmarovskú kartičkovú hru z názvom PÁROVSKÉ INKOGNITO.

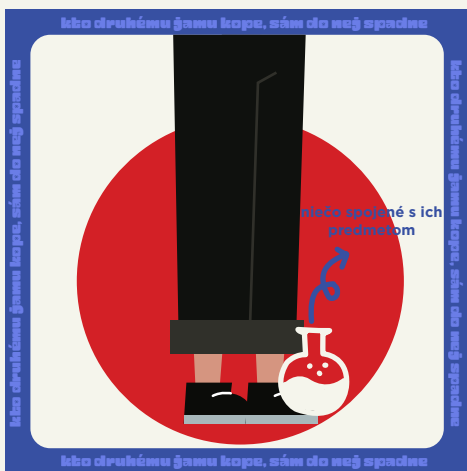
× čo ide? ×

Cieľ hry je jednoduchý: poskladaj si svojho obľúbeného učiteľa. Každý učiteľ sa skladá z 3 kartičiek, na každej kartičke je nejaká indícia, ktorá ti pomôže uhádnuť o koho ide. Cieľom je nazbierať všetky 3 kartičky, poskladať postavičku a uhádnuť o koho ide.

Čo môžeme vyhrať?

Prvý, kto uhádne správneho učiteľa a dá nám vedieť jeho meno vyhrá imunitu. Po týždni zverejníme správne odpovede na našom instagrame.

× Prajeme veľa ×
šťastia

FRANKÓ MÚDROSTI

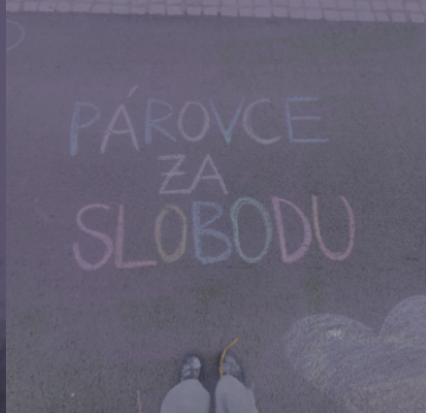
- **p.p. Vašková:** „Ty si moja umelá inteligencia. Vysvetlil si mi to ako blondína a konečne som pochopila.”
- **p.p. Dömoš:** „Tam stoja...uhm..nestoja, vyvraždení hugenoti.”
- **p.p. Vančo:** „Nájdi štvorec a si borec.”
- **p.p. Dömoš:** „Tak z počítačovej grafiky mi ide na dejepis, to má blízko jak ja k Jennifer Lopez.”
- **p.p. Húsková:** „Moju fixku nechytaj! Tam si zober pre obyčajných ľudí.”
- **p.p. Vančo:** „Keby Pascal žil v dnešnej dobe, tak by točil automaty.”
- **p.p. Guldán:** „Kto neskoro chodí, tak sa z hory ozýva.”
- **p.p. Dömoš:** „Pomodlím sa za vaše hriechne duše, babky.”
- **p.p. Varga:** „Ale keď hovorím n-word bez -er tak je to v poho, lebo to je jak kámo.”
- **žiak 2.A:** „Kôš nie je spisovné, spisovné je smetiak.”

Krieda je zbraň v tichej zemi

Celé toto číslo bolo venované práve nám — študentom. To, že náš hlas má stále hodnotu, sme uvideli aj 17. 11., keď sa naši študenti zapojili do kriedovej revolúcie.

Pripomenuli sme si tak nie len významné udalosti novembra 1989, ale aj to, že náš hlas má stále hodnotu a význam v tomto svete. Netreba mlčať, treba sa ozvať, lebo niekedy práve takéto, na prvý pohľad symbolické, gestá v konečnom dôsledku formujú naše dejiny.

tlač: ARS Spektrum, s.r.o.

periodicta: občasník

vydanie: november 2025

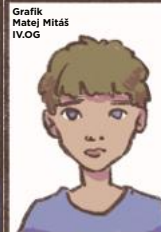

náklad: 400 ks

cena výtlačku: 1,50 €

instagram: @nezmar_gpnr

tiktok: @nezmar_gpnr

mail: nezmar@gpnr.sk

<p>Séfredaktorka Téte - Tereza Brossmanová V.E</p> 	<p>Zástupkyňa séfredaktorky Soľci - Sofia Taračková II.C</p> 	<p>Vedúca grafiky & redaktorka Sarena - Sára Tolšárová IV.E</p> 	<p>Gramatická korektúra Lucia Nemethová I.C</p> 	<p>Gramatická korektúra & grafika Bea - Beatrice Damborská I.C</p> 	<p>Gramatická korektúra & redaktorka Nastka - Nastka Valentová II.A</p>
<p>Redaktorka Emmi - Emma Ferencelová I.E</p> 	<p>Redaktorka Alenka - Alena Patassyová I.A</p> 	<p>Redaktorka Eika - Eika Tóthová I.B</p> 	<p>Redaktorka Eli - Eliška Brossmanová V.OG</p> 	<p>Redaktorka Lila - Linda Hubinská V.OG</p> 	<p>Redaktorka Zuzik - Zuzana Braniková II.A</p>
<p>Redaktorka Ester - Ester Anna Makovníková II.A</p> 	<p>Redaktorka 5-ka - Petra Majerníková II.A</p> 	<p>Redaktor Bihany - Branislav Bilányi II.B</p> 	<p>Redaktorka & grafička Peťa - Petra Kocišová II.B</p> 	<p>Redaktorka Kaja - Karolína Nemčková II.C</p> 	<p>Redaktorka Charlie - Johanna Kucharovic II.E2</p>
<p>Redaktorka Púštny červ - Ema Matušicová III.A</p> 	<p>Redaktor Kántor - Jakub Kántor III.C</p> 	<p>Redaktorka Lívka - Lívia Brunclíková III.E</p> 	<p>Redaktorka Zoe - Zoe Zacharová IV.E</p> 	<p>Redaktorka Dada - Daniela Iványlová IV.D</p> 	<p>Redaktorka Eliška - Eliška Penzešová V.D</p>
<p>Redaktorka Sofia - Sofia Krížová V.D</p> 	<p>Redaktor Filip - Filip Andrášy V.D</p> 	<p>Grafik Matej Mitás IV.OG</p> 	<p>Grafička Zuzana Bartová II.A</p> 	<p>Grafička Veronika Beneová II.B</p> 	<p>Grafik Martin Cibula II.B</p>
<p>Grafička Lucia Blilková II.B</p> 	<p>Grafička Tatiana Liková II.C</p> 	<p>Grafička & ilustrátorka Xénia Bobynets III.B</p> 	<p>Grafička Zuzana Prvková IV.E</p> 	<p>Grafička Lea Barborová IV.E</p> 	<p>Spolupráca: Mgr. Zuzana Bakalová</p>

60.
VYKROČIE
SKOBIE